

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radka Pavelky a soudců JUDr. Leony Výborné a Mgr. Pavla Suchého ve věci

žalobkyně: [redacted], narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Milanem Vaňkátem
se sídlem Navrátilova 664/10, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Město Lom**, IČ 00266035
se sídlem nám. Republiky 13/5, 435 11 Lom
zastoupený advokátem JUDr. Ivo Beránkem
se sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha

o ochranu osobnosti, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 14. 1. 2020, č. j. 15 C 9/2019 - 79,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v napadených výrocích I. a II.:

- a) **potvrzuje** v části, v níž byla žalovanému uložena povinnost ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku přecíst při tiskové konferenci omluvu následujícího znění: „*Omlouváme se paní [redacted] za to, že dne 7. 1. 2016 při tiskové konferenci na adrese [redacted] pan [redacted], paní [redacted] a pan [redacted] ve vztahu k paní [redacted] použili nepravdivé a nevhodné výroky o tom, že v postavení [redacted] okres Most, [redacted], se sídlem [redacted] kradla, krade a bude krást, že je zloděj, a dále uvedli či naznačovali, že se dopustila zpronevěry v souvislosti s nákupem notebooku, [redacted] a masáže, a dále, že použila finanční prostředky uvedené příspěvkové organizace na své soukromé*“

potřeby, a to vše způsobem, který byl urážlivý, a kterým zasáhli do jejích osobnostních práv. [REDAKCE]
[REDAKCE]“, dále v části, v níž byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 50 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 22. 2. 2019 do zaplacení,

- b) ve zbývající části **mění** tak, že se zamítá žaloba v části, v níž se žalobkyně domáhala, aby žalovanému byla uložena povinnost ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku přechíst při tiskové konferenci omluvu za to, že dne 7. 1. 2016 při tiskové konferenci na adrese [REDAKCE] pan [REDAKCE], paní [REDAKCE] a [REDAKCE] ve vztahu k paní [REDAKCE] uvedli, že žalobkyně závažně porušila povinnosti, které vyplývají z jejích činností a úkolů a pravomocí statutárního zástupce [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE] a dále, že neinformovala zřizovatele o podstatných skutečnostech a nespolupracovala s ním, a že tak dokonce odmítala činit, že po 23. 11. 2015 měla přístup [REDAKCE] a mohla přijít kdykoliv, že ve [REDAKCE] byla nejméně třikrát, že odmítla pracovní místo [REDAKCE] a že měla šanci [REDAKCE] předat, dále se zamítá v části, v níž žalobkyně žádala rovněž písemnou omluvu a zaplacení částky 450 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 22. 2. 2019 do zaplacení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobkyni, k rukám jejího zástupce Mgr. Milana Vaňkát, advokáta se sídlem v Praze, na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 47 043 Kč.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku přechíst při tiskové konferenci a následně i doručit žalobkyni omluvu (tj. omluvit se rovněž písemně) následujícího znění: „Omlouváme se paní [REDAKCE] za to, že dne 7. 1. 2016 při tiskové konferenci na adrese [REDAKCE] pan [REDAKCE] a paní [REDAKCE] a pan [REDAKCE] ve vztahu k paní [REDAKCE] použili následující nepravdivé a nevhodné výroky o tom, že závažně porušila povinnosti, které vyplývají z jejích činností a úkolů a pravomocí statutárního zástupce [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] a dále, že neinformovala zřizovatele o podstatných skutečnostech a nespolupracovala s ním, a že tak dokonce odmítala činit, že kradla, krade a bude krást, a že je zloděj, a dále uvedli či naznačovali, že se dopustila zpronevěry v souvislosti s nákupem notebooku, [REDAKCE] a masáží, a dále, že použila finanční prostředky uvedené příspěvkové organizace na své soukromé potřeby, a že po 23. 11. 2015 měla do [REDAKCE] přístup a mohla přijít kdykoliv, a že ve [REDAKCE] byla nejméně třikrát, a že odmítla pracovní místo [REDAKCE], a že měla šanci [REDAKCE] předat, a to vše způsobem, který byl urážlivý, a kterým zasáhli do jejích osobnostních práv. [REDAKCE]“ (výrok I.), a povinnost ve stejné lhůtě žalobkyni zaplatit 500 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 22. 2. 2019 do zaplacení (výrok II.) a na nákladech řízení částku 39 904,03 Kč, tu k rukám zástupce žalobkyně (výrok IV.). Dále okresní žalobu zamítl žalobu co do požadavku žalobkyně na zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z částky 500 000 Kč za období od 7. 1. 2019 do 21. 2. 2019 (výrok III.)
2. Žalobkyně se v projednávané věci domáhala ochrany své osobnosti v souvislosti s výroky, které na její adresu uvedly při tiskové konferenci konané v [REDAKCE] konference se účastníci osoby. Obsah tiskové konference nebyl mezi účastníky sporný, mezi účastníky řízení, tudíž nebylo sporu o tom, že výroky, za které žádala žalobkyně omluvu a náhradu nemajetkové újmy, při tiskové konferenci skutečně „padly“ (žalovaný se nebránil tím, že by výroky, za které žádala žalobkyně omluvu a náhradu nemajetkové újmy, na tiskové

konferenci nebyly řečeny, nýbrž zejména tím, že odpovědnost za výroky vznesené někým jiným než [REDACTED] nemůže být žalovanému připisována, dále tím, že předmětné výroky mají reálný základ).

3. Okresní soud po provedeném dokazování nejprve zjistil, že žalobkyně byla na základě výsledků konkurzního řízení ze dne 8. 1. 2013 a usnesení [REDACTED] jmenována s účinností od 22. 1. 2013 na období 6 let do funkce [REDACTED] dne 26. 11. 2015 jí bylo doručeno odvolání z této funkce na základě usnesení [REDACTED] ze dne 23. 11. 2015, dne 31. 12. 2015 bylo žalobkyni doručeno okamžité zrušení pracovního poměru z důvodu porušování pracovních povinností zvláště hrubým způsobem (žalobkyně s odvoláním i okamžitým zrušením pracovního poměru nesouhlasí a brání se jím soudní cestou; příslušná soudní řízení nebyla v době rozhodování okresního soudu pravomocně skončena). Dne 7. 1. 2016 se v prostoru [REDACTED] konala za účasti novinářů, kteří následně o tiskové konferenci referovali v tisku, a dalších osob tisková konference, konkrétní výroky na adresu žalobkyně zde pronášeli zejména [REDACTED], [REDACTED] a dočasně [REDACTED], jejímž je žalovaný zřizovatelem, [REDACTED]. Okresní soud se proto jednak zabýval tím, zda výroky, které zazněly na tiskové konferenci na adresu žalobkyně, jsou objektivně způsobitelné zasáhnout do osobnostních práv žalobkyně (a dospěl k pozitivnímu závěru), dále tím, zda původci výroků vystupovali na tiskové konferenci na vlastní odpovědnost či odpovědnost žalovaného (a dospěl k závěru, že na odpovědnost žalovaného).
4. K objektivní způsobilosti výroků pronesených na tiskové konferenci zasáhnout do osobnostních práv žalobkyně, zejména do práva na ochranu občanské a profesní cti a vážnosti ve společnosti okresní soud zdůraznil, že výroky mluvčí nepronášeli v situaci, kdy by byli náhle a nepřipraveni osloveni novináři, nýbrž tak učinili na připravené, za tím účelem svolané tiskové konferenci, kdy [REDACTED] svolali tiskovou konferenci pouze a jedině za účelem informování o tom, že „nastaly další okolnosti odchodu [REDACTED], a tyto jsou tak závažného charakteru“, a proto aby zabránili tomu, aby se žalobkyně mohla v budoucnu stát [REDACTED] y (viz výslovné prohlášení v tomto smyslu ze strany [REDACTED]). Vědomě a úmyslně podali informaci o tom, že žalobkyně v postavení [REDACTED] „kradla, zpronevěřila peníze, ukradla notebook“, měla si ponechat věci, které byly do [REDACTED], resp. „proučtovány“, nechat si proplatit služby z prostředků [REDACTED] aniž by byly vyčerpány, resp. že „šlo to na soukromé potřeby například paní [REDACTED]“. Okresní soud dospěl k závěru, že těmito svými prohlášeními nerespektovali presumpci neviny, neboť výroky, které zazněly na tiskové konferenci, mohly u příjemců vést k závěru, že žalobkyně je pachatelkou úmyslné trestné činnosti. Okresní soud poukázal na skutečnost, že z usnesení Policie ČR KŘP Ústeckého kraje, Služby Kriminální policie a vyšetřování ze dne 1. 2. 2018, č. j. [REDACTED], vyplývá, že žalovaný trestní oznámení na žalobkyni podal dne 21. 10. 2016 (správně 21. 1. 2016 – srov. první odstavec usnesení policejního orgánu), dne 19. 9. 2016 na základě závěrů z prověřování policejní orgán vydal usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně pro přečin zpronevěry a podvodu a dalších dvou osob (mj. [REDACTED]), ke stížnosti žalobkyně však bylo toto usnesení dozorovým státním zástupcem zrušeno a policejnímu orgánu bylo uloženo ve věci znovu jednat a rozhodnout. Policejní orgán po doplnění šetření zahájil trestní stíhání pouze paní [REDACTED], a to pro přečin podvodu (ta byla později pravomocně uznána vinnou rozhodnutím soudu), v případě žalobkyně k zahájení trestního řízení nedošlo, neboť ačkoli spisový materiál obsahuje skutečnosti, které naznačují, že by se mohla „nějakým způsobem“ na protiprávním jednání [REDACTED] podílet, jsou tyto jen v rovině indicií, v jednání žalobkyně absentuje subjektivní stránka skutkové podstaty trestného činu, kterým by bylo možné jednání [REDACTED] kvalifikovat, a proto jsou dány pochybnosti o její trestní odpovědnosti. Okresní soud dále provedl některé žalovanou označené listinné důkazy za účelem zjištění reálného základu (pravdivosti) tvrzení žalovaného stran nezákonného nakládání s majetkem [REDACTED] a dospěl k závěru, že tyto listiny nemají

způsobilost prokázat protiprávní jednání žalobkyně (zpráva o výsledku forenzního auditu ze dne 28. 4. 2016) či nic o jednání žalobkyně nevypovídají (účetní doklady – výdajové pokladní doklady, faktury), rovněž poukázal skutečnost, že v řízení zahájeném žalobou žalobkyně na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru byl vydán rozsudek, jímž žalobě bylo vyhověno s odůvodněním, že žalovaným nebylo prokázáno, že se staly skutky, ve kterých bylo spatřováno zvláště hrubé porušení povinností žalobkyně.

5. Okresní soud podrobil výroky, které zazněly na tiskové konferenci, testu proporcionality (přiměřenosti), jehož smyslem bylo posouzení přiměřenosti zásahu do základního práva žalobkyně (práva na ochranu osobnosti) a dalšího základního práva (právo na svobodu projevu žalovaného). S poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13, zdůraznil, že zásada presumpce zakotvená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla vyslovena jeho vina) působí nejen ve vztahu k osobám veřejného práva (zejména orgány činné v trestním řízení), ale nepřímě i ve vztahu k osobám práva soukromého. Z uvedené zásady pro oba typy uvedených osob vyplývá povinnost postupovat při informování o probíhajícím trestním řízení nebo o určitém jednání, které by mohlo naplňovat znaky trestného činu, tak, aby nedošlo k nepřiměřenému zásahu do osobnostních práv osoby (zveřejnění informace, že se určitá osoba měla dopustit trestného činu, nebo že v tomto směru existuje důvodné podezření, má vždy potenciál zasáhnout do jejího práva na ochranu osobnosti), u níž sice vyvstává podezření ze spáchání trestného činu, která však zatím nebyla uznána vinnou pravomocným rozhodnutím soudu. Okresní soud zdůraznil, že svoboda projevu nemá vést k tomu, aby byl kdokoli v očích veřejnosti fakticky uznán vinným bez možnosti se efektivně bránit obviněním vzneseným vůči jeho osobě, proto informování veřejnosti nesmí být vedeno tak, že otázka viny je předem rozhodnuta, neboť vždy musí být zřejmé, že s konečnou platností o vině rozhoduje výhradně soud. Okresní soud se proto zabýval jednotlivými aspekty, které je nutno podle závěrů Ústavního soudu zkoumat při testování sporných výroků, tj. existencí rozumného důvodu na straně mluvčích, pro který mohli spoléhat na pravdivost jimi podávaných informací, protože výroky o vině žalobkyně nebyly formulovány jako hodnotící (vyjádření názoru), ale jako výroky skutkové (vzhledem k tomu, že žalovaný závěr o vině žalobkyně dovozoval jen ze skutečností zjištěných novým [redacted] o tom, že na [redacted] byla žalobkyně, byly zjištěny účetní nesrovnalosti, dospěl okresní soud k závěru, že rozumné důvody pro jejich vyslovení mluvčí mít nemohli), obsahem výroku (vyjádření na tiskové konferenci sledovalo úmysl konstatování viny žalobkyně za situace, kdy tisk a zpravodajské weby informovaly o vlně nelibosti a kritice veřejnosti a opozice, která se snesla na hlavu vedení žalovaného v souvislosti s odvoláním žalobkyně [redacted] a vyvstala tak potřeba obhajovat rozhodnutí vedení města [redacted], formou výroku (výroky obsahovaly expresivní prvky hodnocení), statutem kritikou dotčené osoby (žalobkyně je [redacted] na maloměstě, od které veřejnost a zejména [redacted] určitou morální integritu a výroky se týkají jejího působení [redacted], chováním žalobkyně (okresní soud konstatoval, že nebylo zjištěno nic, za co by si žalobkyně difamující výroky „zasloužila“), osobou, která výroky pronášela, a okolnostmi, za nichž se tak stalo (jednotliví mluvčí nebyli v postavení běžných občanů, nýbrž se jednalo o výroky [redacted] a pověřeného [redacted] které byly proneseny v budově [redacted] na tiskové konferenci svolané [redacted] za účelem podání informací jen na základě určité pochybnosti o správnosti účetních operací ve [redacted] získal při svém nástupu do funkce [redacted] zejména z dokladů, které mu předložily stávající ekonomka [redacted] a dále pokladní [redacted]. Při zohlednění uvedených skutečností okresní soud dospěl k již uvedenému závěru, že výroky, které zazněly na tiskové konferenci dne 7. 1. 2016 na adresu žalobkyně, jsou objektivně způsobilé zasáhnout do osobnostních práv žalobkyně, když takto zjištěný skutkový stav právně posoudil podle ust. § 81 odst. 1 a odst. 2, § 82 odst. 1, § 2910, § 2912 odst. 1, § 2894 odst. 2, § 2956 a § 2957 občanského

zákoníku a dospěl k závěru, že žalobkyni vzniklo právo na odstranění následků tohoto neoprávněného zásahu jak ve formě omluvy, tak i ve formě poskytnutí peněžité náhrady.

6. Dále se okresní soud zabýval tím, zda původci výroků (fyzické osoby) vystupovali na tiskové konferenci na vlastní odpovědnost či odpovědnost žalovaného, tj. pasivní věcnou legitimací. Dovedl, že se tak dělo na odpovědnost žalovaného, neboť původci zásahu [redacted] vystupovali na tiskové konferenci konané v sídle [redacted] za účasti dalších členů [redacted]. Tisková konference byla svolána za účelem informování veřejnosti o důvodech skončení žalobkyně ve funkci [redacted] a to z podnětu [redacted] a vedení žalovaného (zde okresní soud poukázal na prohlášení [redacted] na tiskové konferenci, z něhož plyne, že požádal [redacted] o svolání tiskové konference), tudíž z hlediska místního, časového a věcného vztahu k plnění činnosti žalovaného byl namístě závěr, že se u původců výroků nejednalo o vybočení (exces) z rámce vymezené činnosti žalovaného, tedy o jednání za jiného z vlastní iniciativy a ve vlastním zájmu. Poukázal na skutečnost, že [redacted] činila výroky jako [redacted] v případě [redacted] bylo úmyslem žalovaného přizvat jej na tiskovou konferenci jako nového [redacted], neboť dle žalovaného to měl být právě [redacted] který měl novináře seznámit s jednotlivými dílčími skutky, kterých se měla při vedení [redacted] dopustit žalobkyně. Okresní soud proto s poukazem na ust. § 2910 občanského zákoníku dospěl k závěru, že to byl žalovaný, kdo neoprávněně zasáhl do osobnostních práv žalobkyně chráněných ust. § 81 občanského zákoníku. Proto vyhověl žalobě a povinnost omluvit se žalobkyni a poskytnout jí náhradu nemajetkové újmy v peněžité formě žalovanému uložil.
7. Jde-li o výši náhrady, okresní soud přihlédl ke skutečnosti, že osoby, které podávaly informace, byly [redacted], „osoba komunální politiky, celostátní politiky – [redacted] nadto bývalý [redacted]“, podané informace neodpovídaly stavu vyšetřování a cílem zveřejnění informací bylo ospravedlnění kroků [redacted] podniknutých proti žalobkyni vůči veřejnosti. Žalovaný se nespokojil s podáním krátkého oznámení o důvodech odvolání žalobkyně z funkce [redacted] a okamžitého zrušení pracovního poměru s ní v obecním tisku, nýbrž svolal tiskovou konferenci, kdy jeho záměrem bylo veřejně „u úmyslně způsobené újmy násobit účinky zásahu“. Na tiskové konferenci pronesené výroky měly podobu skutkových tvrzení, tato tvrzení o konkrétním jednání žalobkyně nevedla k zahájení trestního stíhání žalobkyně, jsou difamačního charakteru a žalovaný neměl rozumné důvody, pro které by se mohl spoléhat na jejich pravdivost (zveřejněné informace získával velmi krátkou dobu - necelý měsíc – prostřednictvím [redacted]). Namísto toho, aby žalovaný využil svého práva informovat veřejnost za použití objektivních, přesných, korektních a nezavádějících informací a dodržujíc zásadu presumpce neviny, užil formulace, v jejichž rámci vyjádřil jistotu, že žalobkyně skutečně kradla (viz výroky: „...paní [redacted] e kradla...“, „...okrádala cikány, na které my sháníme peníze...“, a další podobně), čím ve své podstatě předjímal výsledek soudního řízení. Při zohlednění primárně satisfakční funkce, kdy účelem poskytnutí zadostiučinění v penězích je s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu (rozsah zásahu do cti žalobkyně byl mimořádný, neboť se stala v očích veřejnosti zavrženímhodnou osobou, intenzita zásahu byla značná, neboť k zásahu do cti došlo na tiskové konferenci, objektivně došlo ke snížení vážnosti žalobkyně ve společnosti, po tiskové konferenci následovaly období dvou let, kdy žalobkyně „procházela trestním řízením“, duševní útrapy se promítly do fyzického zdraví žalobkyně, dotčena byla i její rodina) účinně vyvážit a zmírnit nepříznivý následek neoprávněného zásahu do práva na ochranu osobnosti, ale rovněž s přihlédnutím k preventivně-sankční povaze přiměřeného zadostiučinění (výše zadostiučinění má rovněž působit odstrašujícím účinkem, jak na samotného rušitele /žalovaný/ tak i rušitele potencionálně), okresní soud dospěl k závěru, že částka 500 000 Kč je „v současné úrovni cen minimální částkou, která žalobkyni umožní „zapomenout“ na špatné období, kdy za částku 500 000 Kč může žalobkyně pořídit pro rodinu dovolenou na Bali nebo si žalobkyně může pořídit auto anebo „jen“ zmírnit finanční dopad toho, že o žalobkyni, která byla 18 let [redacted]

██████████, 2 roky ██████████, není jako o ██████████ na trhu práce zájem“, resp. z hlediska funkce preventivně-sankční uvedená částka bude působit na (potencionální) rušitele, tj. nejedná se jen o částku symbolickou.

8. Okresní soud dále stanovil na základě ust. § 1958 odst. 2, § 1968 a § 1970 občanského zákoníku počátek prodlení žalovaného se zaplacením přiměřeného zadostiučinění a s tím spojené právo na zaplacení úroku z prodlení, jehož výši stanovil na základě nařízení vlády č. 351/2013 Sb., dále zamítl žalobu žalobkyně co do požadavku na zaplacení části úroku z prodlení za dobu, kdy žalovaný v prodlení ještě nebyl. Konečně okresní soud na základě ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. přiznal žalobkyni, jakožto převážně úspěšné účastnici řízení, plnou náhradu nákladů řízení (v odůvodnění rozsudku uvedl jednotlivé položky, z nichž je celková výše nákladů řízení žalobkyně tvořena).
9. Okresní soud neprovedl některé účastníky navržené důkazy. Žalobkyní navržené výsledky svědků (dcery, syna a druhá žalobkyně) a dále důkaz lékařskými zprávami žalobkyně neprovedl pro jejich nadbytečnost, neboť tvrzení, která těmito důkazy měla být prokazována (o duševních útrapách a dopadech tiskové konference na zdraví žalobkyně), byla prokázána jiným důkazem (výpovědi žalobkyně). Žalovaným navržené výsledky svědků (██████████ a ██████████) neprovedl s odůvodněním, že navrženými důkazy měly být prokazovány skutečnosti, které nemají souvislost s řízením (skartace materiálů žalobkyně) či nejsou s to ověřit tvrzené skutečnosti (ověření pravosti podpisů na listinách, resp. zjištění původce případně zfalšovaných podpisů).
10. Proti rozsudku okresního soudu, a to jeho výroků I., II. a IV., podal žalovaný odvolání, v němž namítal, že okresní soud zejména nesprávně posoudil žalovaným vznesenou námitku nedostatku pasivní legitimace a nepřipustil žalovaným navržené důkazy, zejména účastnickým výsledkem ██████████ a svědeckým výsledkem ██████████ jako původců žalobou napadených výroků. Okresní soud řádně neodůvodnil neprovedení těchto důkazů, což splňuje kritéria tzv. opomenutého důkazu, hodnoceného konstantní judikaturou Ústavního soudu jako jeden z nejextrémnějších případů porušujících základní práva účastníků řízení (např. rozhodnutí vydané pod sp. zn. IV. ÚS 570/03), když tyto důkazy byly navíc navrženy za situace, kdy okresní soud poučil žalovaného, že neunáší důkazní břemeno ohledně pravdivosti výroků. Naopak účastnický výsledek žalobkyně byl připuštěn a okresní soud z tohoto k důkazu při stanovení výše nemajetkové újmy v nadstandardní výši vyšel, čímž porušil rovnost účastníků řízení a odejmul tím žalovanému právo vyjádřit se k žalobkyní uváděným tvrzením a jí předkládaným důkazům, zatímco žalobkyni toto právo bylo zachováno. Žalovaný i nadále setrval na tom, že veškeré napadené výroky jsou založené na pravdivém základě a jako takové nejsou způsobilé vyvolat zásah do osobnostních práv žalobkyně. Žalovaný řádně a včas navrhl důkazy k prokázání pravdivosti skutečností, které byly předmětem napadených výroků. Okresní soud však ani tyto důkazy neprovedl, ač k tomu neměl zákonný podklad. Žalovaný doplnil, že neprovedení důkazů nelze odůvodnit poukazem na zjištění učiněná v jiném, ať již trestním či civilním řízení, rozhodně však nemůže být vycházeno z rozhodnutí soudů v jiných věcech, která doposud nejsou pravomocná, natož byla zrušena – žalovaný poukázal na skutečnost, že rozsudek vydaný ve věci určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, na který poukazyval v odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud, byl po vydání napadeného rozsudku odvolacím soudem zrušen a věc byla vrácena prvostupňovému soudu k dalšímu řízení. Žalovaný dále namítal, že okresní soud tím, že se v odůvodnění svého rozsudku zabývá jen výroky žalovaného týkající se krádeže a zpronevěry a současně výrokem rozsudku uložil žalovanému povinnost omluvit se za výroky, jejichž protiprávnost se nikterak nezabýval (že žalobkyně neinformovala zřizovatele o podstatných skutečnostech, nespolupracovala s ním a odmítala tak činit, po 23. 11. 2015 měla do ██████████ přístup a ve ██████████ byla nejméně třikrát, odmítla pracovní místo u ██████████, měla šanci ██████████ předat), zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti, ačkoliv žalovaný i k těmto

tvrzením „předkládal příslušná tvrzení i důkazy“. Jde-li o okresním soudem dovozenou pasivní věcnou legitimaci žalovaného, žalovaný uvedl, že je třeba si uvědomit, že žalobou napadené výroky pronesly tři osoby s odlišným postavením, zejména [REDAKCE] k nebyl zaměstnancem [REDAKCE] ani u něj nezastával jakoukoliv jinou funkci. Je proto otázkou, zda okresním soudem shledaný vnitřní vztah dotčené činnosti k plnění pracovních úkolů u všech tří osob opravdu existuje, když rovněž výroky [REDAKCE] byly převzaty do výroku rozhodnutí jako text omluvy. Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 4709/2010, povinnost k poskytnutí morálního zadostiučinění za zásah do osobnostních práv může být uložena pouze subjektu, jemuž je třeba zásah přičítat. Žalovanému však v žádném případě nelze přičítat zásah do osobnostních práv žalobkyně, pokud byl proveden fyzickou osobou, která pro dotčenou činnost nebyla žalovaným pověřena a chybí zde vnitřní vztah dotčené činnosti k plnění pracovních úkolů. Okresní soud se tím, zda všechny tři osoby byly k pronesení výroků či ke svolání tiskové konference žalovaným pověřeny vůbec nezabýval a své rozhodnutí tak založil na pouhé domněnce. Žalovaný rovněž vyslovil názor, že prokázání existence tohoto vnitřního vztahu je povinností žalobkyně, kterou nesplnila. Jde-li o samotnou výši náhrady nemajetkové újmy, okresní soud došel k závěru, že pronesení výroků na tiskové konferenci mělo pro žalovanou (míněno žalobkyni) fatální následky, aniž by takový závěr měl oporu v provedeném dokazování, když okresní soud vycházel jen z účastnické výpovědi žalobkyně, kdy lze předpokládat, že žalobkyně bude ve své výpovědi trvat na tom, že jednání žalovaného zásadně zasáhlo do jejího života. Rozsah zásahu však žalobkyně nikterak nedokládá. Žalobkyně k prokázání svých tvrzení, např. že nemohla chodit mezi lidi, že musela podstoupit léčbu, že tyto skutečnosti měly vliv na její rodinu, nepředložila žádné důkazy, přestože není nic jednoduššího než předložit např. lékařské zprávy. Ačkoliv žalovaný souhlasí s tím, že je nutné hodnotit objektivní způsobnost výroků zasáhnout do osobnostních práv žalobkyně, závěr o závažném, resp. fatálním následku zásahu musí být založen nejen na základě pouhého účastnického výsledku žalobkyně, nýbrž za současného posouzení veškerých relevantních okolností daného případu. Žalovaný rovněž nesouhlasí s důvody, kterými okresní soud „ospravedlnil“ výši nemajetkové újmy, neboť není zřejmé, v čem spatřuje preventivně-sankční povahu stanovené výše nemajetkové újmy. V situaci, kdy žalovaný je městem, se úhrada nadstandardně vysoké nemajetkové újmy projeví nikoliv ve sféře samotných řečníků, ale v majetkové sféře města, resp. jeho daňových poplatníků, tudíž výše stanovené nemajetkové újmy svou preventivně-sankční funkci neplní a je „absolutně kontraproduktivní“. Žalovaný dále nepovažuje za zjištění odpovídající provedení dokazování, pokud okresní soud v jednání řečníků, zejména [REDAKCE], spatřuje jednání „vědomé až úmyslné“, s cílem vystavit žalobkyni mediálnímu tlaku. Výše přiznané nemajetkové újmy navíc přesahuje částky přiznávané jinými soudy v obdobných případech (zde žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky vydané pod sp. zn. 30 Cdo 145/2013, kdy žalovaný pronášel své výroky na půdě Poslanecké sněmovny, tyto výroky /žalovaný žalobkyni označil za korupčníci/ byly následně komentovány a soudy v dané věci přiznaly náhradu nemajetkové újmy ve výši „pouhých“ 80 000 Kč), proto je napadené rozhodnutí vybočením z rozhodovací praxe soudů, nepředvídatelné a porušující princip legitimního očekávání účastníků a tím i právo na spravedlivý proces. Z vyložených důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v odvoláním napadené části zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

11. Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalovaného uvedla, že považuje napadené rozhodnutí za věcně správné, řádně a precizně odůvodněné. Otázku pasivní věcné legitemace považuje za zajímavou, a to i s ohledem na skutečnost, že podala žalobu též proti fyzickým osobám, které vystupovaly na tiskové konferenci, přičemž tyto osoby se v příslušném řízení brání obdobně jako žalovaný, tj. nedostatkem pasivní věcné legitemace na jejich straně. Žalobkyně nepovažuje předmětné řízení za stížené procesní vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, obě strany řízení měly možnost tvrdit skutečnosti a označit důkazy. Obranu

žalovaného považuje za absurdní, neboť k vlastní trestné činnosti ve [REDAKCE] se doznala paní [REDAKCE] která přišla na policii s určitou historikou, jež se týkala žalobkyně, té však policie neuvěřila a paní [REDAKCE] byla pravomocně shledána vinou. Jde-li o zrušení rozhodnutí ve věci určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, okresní soud v tomto řízení vyslechl 20 – 25 svědků, pravdivost tvrzení žalovaného jednoznačně prokázána nebyla, když se žalobkyně domnívá, že se tak nestane ani po provedení dalších důkazů, kvůli jejichž neprovedení bylo rozhodnutí okresního soudu zrušeno. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil.

12. Krajský soud jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.), je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.) a bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě (§ 204 o. s. ř.), přezkoumal rozhodnutí okresního soudu v napadeném rozsahu (zamítavý výrok III. rozsudku nebyl odvoláním napaden a nestal se proto předmětem přezkumu ze strany odvolacího soudu) spolu s řízením jeho vydání předcházejícím podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k následujícím závěrům.
13. Podle ust. § 81 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
14. Podle ust. § 82 odst. 1 občanského zákoníku, člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.
15. Podle ust. § 2914 věty první občanského zákoníku, kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám.
16. Odvolací soud po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že okresní soud provedeným dokazováním správně zjistil a po právním posouzení správně dovodil, že žalovaný dne 26. 11. 2015 odvolal žalobkyni z funkce [REDAKCE] kterou do té doby vykonávala, a dne 31. 12. 2015 vůči žalobkyni učinil okamžité zrušení pracovního poměru, neboť se domníval, že porušila své pracovní povinnosti zvláště hrubým způsobem. O týden později, dne 7. 1. 2016, žalovaný, zejména prostřednictvím své [REDAKCE], svolal tiskovou konferenci, která se konala v prostoru [REDAKCE] a které se vedle třetích osob (novináři) aktivně (vyjma níže jmenované [REDAKCE] účastnili (na tiskové konferenci podávali třetím osobám informace) představitelé [REDAKCE] - [REDAKCE], členové [REDAKCE] a dočasně jmenovaný [REDAKCE], jejímž je žalovaný zřizovatelem, [REDAKCE], který, jak plyne z obsahu jeho vyjádření, podával informace k týmž skutečnostem jako ostatní účastníci tiskové konference. Okresní soud správně zjistil, že výše uvedené osoby jednaly jako zástupci žalovaného, kdy svolaly tiskovou konferenci za účelem podání informace o okolnostech, které vedly žalovaného jakožto [REDAKCE], na níž působila žalobkyně, k odvolání žalobkyně z funkce [REDAKCE] a posléze k ukončení pracovního poměru s ní, a za účelem zabránění žalobkyni stát se v budoucnu [REDAKCE], a tudíž i správně dovodil, že odpovědnost za porušení právní povinnosti při této činnosti lze přímo připisovat žalovanému. Odvolací soud v této souvislosti doplňuje, že osoby aktivně vystupující na tiskové konferenci splňovaly charakter pomocných osob ve smyslu ust. § 2914 věty první občanského zákoníku (mimo [REDAKCE], která jakožto statutární orgán jednala přímo jménem žalovaného), neboť tento pojem zahrnuje

jakoukoliv osobu (výčet osob uvedený ve zmíněném zákonném ustanovení je pouze příkladný), která je činná pro osobu, na jejíž odpovědnost koná (osoba hlavní), která se podílí se souhlasem hlavní osoby na činnosti hlavní osoby, když taková osoba přitom nemusí podléhat příkazům a pokynům hlavní osoby, zásadní je účel jednání pomocné osoby. Z toho vyplývá, že nezáleží ani na právní povaze vztahu mezi hlavní a pomocnou osobou, rozhodné je pouze to, že pomocná osoba jedná se souhlasem dlužníka. V této souvislosti (z hlediska posouzení otázky pasivní věcné legitimace a odpovědnosti žalovaného za zásah do osobnostních práv žalobkyně) je třeba považovat za podstatnou zejména skutečnost, že k zásahu do osobnostních práv žalobkyně došlo (k tomu blíže níže) při činnosti žalovaného, tj. na tiskové konferenci svolané jeho představiteli, konané [REDAKCE] a za přítomnosti [REDAKCE], když žalovaný [REDAKCE] jednoznačně využil k účelu, za nímž tiskovou konferenci svolal. Navíc z průběhu tiskové konference nevyplývá, že by se představitelé [REDAKCE], zejména [REDAKCE] od výroků [REDAKCE] (či některého z představitelů žalovaného) jakkoliv distancovali, ve vyjádřeních kteréhokoliv účastníka tiskové konference mírnili či se mu pokusili ve vyjádřeních bránit. Naopak při jednání konaném před okresním soudem dne 7. 1. 2020 žalovaný výslovně k dotazu okresního soudu, jak se žalovaný staví k účasti [REDAKCE] a rovněž [REDAKCE] na tiskové konferenci, zda na jejich výroky nějak nereagoval či se od nich následně distancoval, žalovaný uvedl, že „nikoliv, že nenásledovala žádná reakce žalovaného“, dále k dotazu okresního soudu, zda byla veřejnost informována o tom, že vyjádření [REDAKCE] a [REDAKCE] nejsou vyjádřeními žalovaného, žalovaný uvedl, že „na tiskové konferenci p. [REDAKCE] a p. [REDAKCE] nikdo v jejich projevech nezastavil, ani následně se k jejich vystoupení žalovaný nijak nevyjadřoval“. Z uvedeného vyplývá, že odpovědnost za porušení práva, k němuž došlo v průběhu tiskové konference, nese vůči žalobkyni žalovaný, když ze strany žádného z mluvčích nedošlo k tzv. excessu, tedy k vybočení z důvodů, pro které byla tisková konference svolána.

17. Odvolací soud se dále ztotožňuje se závěrem okresního soudu, že některé výroky pronesené na tiskové konferenci byly způsobilé zasáhnout a skutečně zasáhly do osobnostních práv žalobkyně na ochranu do práva na ochranu její občanské a profesní cti, lidské důstojnosti a vážnosti ve společnosti, to však jen jde-li o výroky, jimiž žalovaný porušil zásadu presumpce neviny, odvolací soud považuje za správně provedený test proporcionality (přiměřenosti), jemuž podrobil výroky, které zazněly na tiskové konferenci a jimiž byla porušena presumpce neviny žalobkyně, resp. výkon práva na svobodu projevu žalovaným a právo na ochranu osobnosti žalobkyně (odvolací soud v této souvislosti odkazuje na příslušnou část odůvodnění rozsudku okresního soudu). Odvolací soud souhlasí se závěry, podle nichž výroky na tiskové konferenci byly proneseny po jejich uvážení a po přípravě ze strany mluvčích, kdy, jak vyplývá z vyjádření [REDAKCE] tisková konference byla svolána výhradně za účelem podání informace o skutečnostech, které následně skutečně byly jejím předmětem. Žalovaný podal informaci o tom, že se žalobkyně v postavení [REDAKCE] měla dopustit majetkové trestné činnosti („kradla, zpronevěřila peníze, ukradla notebook“, měla si ponechat věci, které byly do [REDAKCE], resp. „proučtovány“, nechat proplatit služby z prostředků [REDAKCE], aniž by byly vyčerpány, resp. že „šlo to na soukromé potřeby například paní [REDAKCE], [REDAKCE] žalovaného výslovně ve vztahu k žalobkyni hovořila o konkrétních trestních činech – viz vyjádření, že „budu jmenovat dva trestné činy, ono jich určitě bude více, pro trestný čin krádeže a zpronevěry“, dále uvedla, že žalobkyně „skutečně kradla, skutečně zpronevěřila peníze, které byly určeny pro naši [REDAKCE] z rozpočtu [REDAKCE], a to způsobem, na jehož základě mohli adresáti informací (veřejnost) dospět k závěru, že vina žalobkyně za spáchání majetkové trestné činnosti je jednoznačně dána a že případný výsledek trestního řízení jen formálně takový závěr potvrdí. Žalovaný namísto aby na tiskové konferenci podal informaci v tom smyslu, že existují pochybnosti o řádném hospodaření žalobkyně jakožto [REDAKCE], resp. že případně zvažuje podání trestního oznámení (v době konání tiskové konference neměl žalovaný k dispozici audit, jehož se v průběhu řízení dovolával, dokonce ještě ani nepodal na žalobkyni trestní oznámení), užil zcela nepřiměřených

a expresivních výroků na adresu žalobkyně. Neřídil se tak zásadou, že svoboda projevu nemá vést k tomu, aby byl kdokoli v očích veřejnosti fakticky uznán vinným bez možnosti se efektivně bránit obviněním vzneseným vůči jeho osobě, že informování veřejnosti proto nesmí být vedeno tak, že otázka viny je předem rozhodnuta, neboť vždy musí být zřejmé, že s konečnou platností o vině rozhoduje výhradně soud. Odvolací soud se rovněž ztotožňuje s okresním soudem v tom, že žalovaný neměl rozumného důvodu, pro které by mohl spoléhat na pravdivost jim podávaných informací stran toho, že se žalobkyně mohla dopustit jednání naplňujícího skutkovou podstatu trestného činu (v době konání tiskové konference nebyl proveden [REDAKCE] audit, nebylo ani zahájeno šetření ze strany policie), ohledně úmyslu žalovaného při podávání informací na tiskové konference (žalovaný primárně sledoval úmysl profesně žalobkyni poškodit – zabránit jí, aby v budoucnu mohla opětovně vykonávat [REDAKCE]), formy výroku (expresivní způsob vyjádření), statusu kritikou dotčené osoby ([REDAKCE] na maloměstě, od níž veřejnost má určitá očekávání), chování žalobkyně (žalobkyně si difamující výroky „zasloužila“, například tím, že by podobná vyjádření činila vůči žalovanému či jeho představitelům), osoby, která výroky pronášela (žalovaný je osobu veřejného práva), a okolností, za nichž se tak stalo.

18. Z vyložených důvodů proto odvolací soud považuje za správný závěr okresního soudu, že výroky, které zazněly na tiskové konferenci dne 7. 1. 2016 na adresu žalobkyně, a jejichž obsahem bylo přímé či nepřímé sdělení o tom, že se žalobkyně dopustila trestné činnosti, jsou objektivně způsobilé zasáhnout do osobnostních práv žalobkyně, a že žalobkyni vzniklo právo na odstranění následku tohoto neoprávněného zásahu (§ 82 odst. 1 občanského zákoníku) formou omluvy zveřejněné stejným způsobem jako žalovaný uveřejnil difamující výroky na adresu žalobkyně, tedy přečtení omluvy na žalovaným svolané tiskové konferenci, a rovněž ve formě poskytnutí náhrady v penězích. Na rozdíl od okresního soudu je však odvolací soud toho názoru, že není na místě, aby se žalovaný žalobkyni omlouval opakovaně (různými způsoby), neboť ani žalovaný do osobnostních práv žalobkyně opakovaně (různými způsoby) nezasáhl, navíc písemnou omluvu svým způsobem nahrazuje, resp. skutečnost, že žalovaný byl (nahlíženo z hlediska doby po skončení řízení v projednávané věci) povinen žalobkyni se omluvit, prokazuje rozsudek odvolacího soudu. Jinými slovy odvolací soud nepovažoval za součást přiměřeného zadostiučinění (§ 2951 odst. 1 občanského zákoníku) opakované omluvy. Odvolací soud podotýká, že v případě ochrany proti zásahu do osobnostních práv spočívajícího ve zveřejnění informací, které nerespektují presumpci neviny, není pro rozhodnutí ve věci ochrany osobnosti podstatné, zda se poškozený jedná, v němž škůdce spatřuje trestnou činnost poškozeného, skutečně dopustil (není třeba zkoumat pravdivost tvrzení škůdce), neboť v takovém případě není poskytována ochrana vůči nepravdivým výročkům, nýbrž ochrana proti výročkům nerespektujícím presumpci neviny bez ohledu na to, zda se poškozený trestné činnosti dopustil či nikoliv - pravdivost výroků nerespektujících presumpci neviny není nutno prokazovat, když samotným zásahem do osobnostního práva je prezentace takových výroků bez ohledu na jejich pravdivost. Z tohoto důvodu okresní soud správně neprovedl důkazy navržené žalovaným, kterými chtěl prokazovat pravdivost svých výroků o tom, že se žalobkyně dopustila krádeže, zpronevěr a podobně. Nepravdivost tvrzení žalovaného o tom, že se žalobkyně dopustila trestné činnosti, je však zřejmá z toho, že orgány činné v trestním řízení vůči žalobkyni ani nezahájily trestní řízení, když usnesení policie o zahájení trestního stíhání žalobkyně ze dne 19. 9. 2016 nenabývalo právní moci a bylo ke stížnosti žalobkyně okresním státním zástupcem zrušeno a po následném došetření věci již policie k zahájení trestního řízení vůči žalobkyni nepřistoupila (již sám policejní orgán dospěl k jinému závěru, než že se žalobkyně jakékoliv trestné činnosti dopustila, podle závěrů šetření policejního orgánu tak vůbec nebyly splněny podmínky pro to, že by se žalobkyně měla možnost dostat před jediný orgán, který je oprávněn činit závazné závěry o vině pachatele trestné činnosti, tedy před soud). Stejně tak nebylo třeba provádět výslechy [REDAKCE] žalovaného a [REDAKCE] neboť okolnosti, za nichž byly difamující výroky vůči žalobkyni

učiněny, i jejich obsah vyplynuly z jiných důkazů. Jako zcela mylný je třeba v této souvislosti označit argument žalovaného, že okresní soud porušil rovnost účastníků řízení a odejmul žalovanému právo vyjádřit se k žalobkyní uváděným tvrzením a jí předkládaným důkazům, pokud provedl výslech žalobkyně a neprovedl výslech žalovaného (jeho [REDACTED]), neboť posouzení toho, které důkazy budou či nebudou provedeny je vždy zásadně věcí soudu, navíc výslech žalobkyně byl prováděn za účelem prokazování skutečností, jež v projednávané věci prokazovat bylo třeba (následky zásahu do osobnostního práva žalobkyně), kdežto výsledkem [REDACTED] žalovaného měly být prokazovány skutečnosti nerozhodné (pravdivost výroků nerespektujících presumpci nevinny). Současné platí, že žalovanému nebylo postupem okresního soudu odejmuto právo vyjádřit se k tvrzením žalobkyně a jí předkládaným důkazům, neboť toto právo žalovaný mohl využít (skutečně využil) v rámci vyjádření k žalobě i přednesů při jednání okresního soudu; provádění důkazů, včetně výsledku účastníka řízení, neslouží k zaujímání stanoviska ve věci, nýbrž k prokazování relevantních a současně sporných skutečností.

19. Oproti okresnímu soudu je však odvolací soud názoru, že nikoliv veškeré výroky, které padly na předmětné tiskové konferenci a vůči nimž se žalobou bránila žalobkyně, jsou výroky difamující povahy. Odvolací soud je toho názoru, že výroky, jejichž obsahem byla sdělení mající charakter běžné informace o tom, z jakých důvodů žalovaný přistoupil k odvolání žalobkyně z funkce [REDACTED] a k rozvázání pracovního poměru s ní, nejsou objektivně způsobilé zasáhnout do osobnostních práv žalobkyně, a že z tohoto důvodu se žalobkyně ochrany vůči nim domáhá nedůvodně, a proto bylo na místě v této části žalobu zamítnout. Konkrétně jde o výroky o tom, že žalobkyně závažně porušila své pracovní povinnosti [REDACTED], když neinformovala zřizovatele o podstatných skutečnostech, nespolupracovala s ním a odmítala tak činit, že po 23. 11. 2015 měla do přístup [REDACTED] po uvedeném datu byla nejméně ve třech případech, či že měla odmítnout místo [REDACTED] a že měla šanci [REDACTED] předat. Byť je pravdivá námitka žalovaného, že napadený rozsudek trpí částečnou nepřezkoumatelností z důvodu, že se okresní soud nezabýval uvedenými výroky žalovaného, odvolací soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozsudku, jak je jinak v případě vady spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti namístě (§ 219a odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), neboť z uvedeného vyplývá, že žaloba v této části byla podána nedůvodně a zrušení rozhodnutí okresního soudu by (vzhledem k nedostatku potřeby provádění dokazování) bylo ryze formálním rozhodnutím.
20. Podle ust. § 2956 občanského zákoníku, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.
21. Podle ust. § 2951 odst. 2 občanského zákoníku, nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.
22. Podle ust. § 2957 občanského zákoníku, způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.
23. Jde-li o odškodnění zásahu do osobnostních práv žalobkyně zveřejněním výroků, jimiž nebyla respektována presumpce nevinny žalobkyně, odvolací soud sice souhlasí s okresním soudem, že pouhá omluva k odstranění následků zejména s ohledem na obsah výroků žalovaného

a skutečnost, že byly z jeho strany zveřejněny, nepostačuje, nesouhlasí však se stanovením výše přiměřené peněžité náhrady okresním soudem. Okresní soud jednak výši peněžité náhrady stanovil s přihlédnutím ke skutečnostem, s nimiž difamující výroky žalovaného nesouvisí, rovněž ne zcela správně posoudil vliv relevantních okolností na výši peněžitého zadostiučinění. Okresní soud tak nesprávně výši peněžité náhrady vázal na skutečnost, že žalobkyně po tiskové konferenci dva roky „procházela trestním řízením“, neboť k prošetřování žalobkyně ze strany policie by došlo bez ohledu na to, jaké výroky padly na předmětné tiskové konferenci, resp. i v případě, že by se tisková konference vůbec konala. Proto případné negativní dopady prošetřování žalobkyně ze strany orgánů policie do osobnostní sféry žalobkyně nejsou v příčinné souvislosti s difamujícími výroky, které padly na tiskové konferenci organizované žalovaným. Rovněž tak nepostupoval okresní soud správně, pokud výši peněžité náhrady poměřoval s cenami exotické dovolené či náklady na pořízení automobilu, rovněž tak peněžitá náhrada za zásah do osobnostních práv žalobkyně způsobeného difamujícími výroky žalovaného nemůže uvést, jak uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku, ke zmírnění finančních dopadů skutečnosti, že o žalobkyni není jako o [REDAKCE] na trhu práce zájem, neboť taková skutečnost nebyla v řízení tvrzena, natož pak prokazována.

24. Sám odvolací soud je toho názoru, že s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, kdy na jedné straně žalovaný velmi hrubými, veřejně prezentovanými, výroky zásadním způsobem zasáhl do osobnostních práv žalobkyně, tj. nepřipustně zasáhl do práva žalobkyně na zachování její důstojnosti, vážnosti a cti v soukromém i profesním životě, aniž by na druhé straně tento zásah způsobil nějaké trvalé škody na straně žalobkyně a současně difamující výroky dopadly na relativně malou část veřejnosti (výroky žalovaného byly de facto způsobilé snížit postavení žalobkyně v očích části obyvatelstva menšího města, maximálně jednoho okresu). Jde-li o vlastní následky difamujících výroků žalovaného ve sféře žalobkyně, je zcela nepochybné, že u žalobkyně vedly k dočasnému zhoršení jejího psychického stavu (snížení psychické pohody), současně však platí, že na zhoršeném psychickém stavu žalobkyně (který doložila lékařskými zprávami, jimiž provedl odvolací soud důkaz při odvolacím jednání) se bezpochyby podílely i další okolnosti, které přímo s výroky žalovaného nesouvisí. Obecně totiž platí, že negativně na psychický stav člověka působí skutečnosti, které od konce roku 2015 působily u žalobkyně, aniž by přímo nesouvisely s předmětnou tiskovou konferencí (jejich působení by nastalo bez ohledu na to, zda by se tisková konference konala či nikoliv), tj. nenadálé propuštění z pracovního poměru s poukazem na hrubé porušení pracovních povinností a šetření ze strany policie kvůli podezření ze spáchání trestných činů. Tomu nasvědčuje i skutečnost plynoucí z jedné z lékařských zpráv předložených žalobkyní (ze dne 25. 8. 2020), a to že se se zdravotními problémy k lékaři dostavila již dne 24. 11. 2015, tedy před konáním vlastní tiskové konference, resp. skutečnosti plynoucí z několika předložených lékařských zpráv, z nichž vyplývá, že žalobkyně poměrně často své zdravotní problémy spojovala nikoliv s výroky, které padly na předmětné tiskové konferenci, nýbrž s prošetřováním své osoby ze strany policie (lékařské zprávy ze dne 21. 4. 2016, 30. 1. 2017 a 1. 4. 2019) a s vedením řízení o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru (lékařské zprávy ze dne 21. 4. 2016, 1. 7. 2016, 30. 1. 2017, 19. 6. 2018 a 1. 4. 2019), medializaci případu žalobkyně je zmíněna jen v první lékařské zprávě ze dne 21. 4. 2016.
25. S ohledem na uvedené skutečnosti a rovněž s přihlédnutím k charakteru žalované (relativně malá obec) je odvolací soud toho názoru, že okolnostem daného případu (satisfakční funkce zadostiučinění) i potřebě odradit žalovaného či případné jiné narušitele od pronášení výroků nerespektujících presumpci nevinu třetích osob (preventivně-sankční funkce) odpovídá jako přiměřená peněžitá náhrada v částce 50 000 Kč.
26. Z vyložených důvodů proto odvolací soud jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil napadený rozsudek okresního soudu v té části odvoláním napadených výroků o věci samé (výroky I. a II.), pokud jimi byla žalovanému uložena povinnost z běžné pariční lhůtě (§ 160

odst. 1 o. s. ř.) přechází na tiskové konferenci omluvu za výroky, jimiž žalovaný porušil princip presumpce neviny, dále pokud jimi byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobkyni peněžitou náhradu v částce 50 000 Kč s úroky z prodlení (jde-li o počátek prodlení a výše úroků z prodlení, tyto odvolací soud stanovil shodně jako okresní soud). Ve zbytku, tj. byla-li žalovanému uložena povinnost omluvit se rovněž za ostatní žalobkyni v žalobě uplatněné výroky, byla-li mu uložena povinnost omluvit se písemně a dále povinnost zaplatit žalobkyni peněžitou náhradu ve výši 450 000 Kč s úroky z prodlení napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil a v tomto rozsahu žalobu zamítl.

27. Vzhledem k částečné změně napadeného rozhodnutí odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně, dále rozhodl také o náhradě nákladů odvolacího řízení. V řízení před soudy obou stupňů byla převážně úspěšnou účastnicí řízení žalobkyně, neboť byla úspěšná nejen co do základu žalobou uplatněného nároku (žalovaná odmítala jako takovou svou odpovědnost za zásah do osobnostních práv žalobkyně), ale rovněž konkrétně co do požadavku na omluvu i požadavku na zaplacení přiměřené peněžité náhrady, jejíž výše navíc závisela na úvaze soudu. Z těchto důvodů odvolací soud přiznal žalobkyni právo na plnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 1 a odst. 2 a § 142 odst. 3 o. s. ř.).
28. Náklady prvostupňového řízení žalobkyně tvoří soudní poplatek ve výši 7 000 Kč, odměna advokáta stanovená dle ust. § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky 177/1996 Sb., v platném znění (advokátní tarif), ve výši 3 100 Kč za každý ze tří úkonů právní služby [příprava a převzetí zastoupení, sepis předžalobní výzvy a sepis žaloby dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) advokátního tarifu], odměna za účast u jednání konaného před okresním soudem v délce přesahující šest hodin ve výši 12 400 Kč [3 100 Kč za každé započaté 2 hodiny jednání podle ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] a odměna za účast u jednání, při němž okresní soud pouze vyhlásil rozhodnutí, ve výši 1 550 Kč [poloviční oproti obvyklé výši podle ust. § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu], dále náhrada hotových výdajů advokáta za pět úkonů právní služby po 300 Kč stanovená podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhrada cestovného a ztráty času v částce 4 943,40 Kč (v případě výpočtu této náhrady odkazuje odvolací soud na příslušnou část odůvodnění napadeného rozsudku) a náhrada za 21% DPH počítaná z odměny a hotových výdajů (vyjma soudního poplatku) ve výši 6 235,60 Kč.
29. Náklady žalobkyně v odvolacím řízení tvoří odměna advokáta stanovená dle ust. § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky 177/1996 Sb., v platném znění (advokátní tarif), ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [účast u jednání odvolacího soudu dle ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč stanovená podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrada za 21% DPH počítaná z odměny a hotových výdajů ve výši 714 Kč. Další náklady (zejména cestovné) žalobkyně blíže nespecifikovala, byť tak měla učinit do tří dnů od konání jednání odvolacího soudu dne 16. 9. 2020, ani jejich výši nelze zjistit jen z obsahu spisu.
30. Náklady prvostupňového řízení ve výši 42 929 Kč i náklady odvolacího řízení ve výši 4 114 Kč je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobkyně (ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.) ve lhůtě stanovené podle ust. § 160 odst. 1 věty první o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací

soud. Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Nebude-li rozhodnutím soudu uložená povinnost splněna dobrovolně, lze navrhnout výkon rozhodnutí či nařízení exekuce.

Ústí nad Labem 30. září 2020

Mgr. Radek Pavelka v. r.
předseda senátu